

СЦЕНА I

Жанъ и доктора, послѣ Марія.

ЖАНЪ: /съ болезненъ гласъ/ Още веднажъ Ви благодаря,
за всичкитѣ усилия да я спасите.

ДОКТОРА: /взема напката отъ масата/ Нѣма защо да ми
благодарите. Азъ само изпълнихъ своя дългъ.
За нещастие нищо не сполучихъ. Слѣдъ прѣсва-
нето на сърдцето, както знаете.....

ЖАНЪ: Споредъ Васъ това е синкопия?

ДОКТОРА: Очевидно, тя нѣма никаква външна рана, нито
синяци. Не ми казайте, че имала слабо сърдце.

ЖАНЪ: Да!.....

ДОКТОРА: Освенъ ако можехме да се притечемъ въ сѣщия
мигъ, а пъкъ ний стигнахме много късно на мѣс-
тото..

ЖАНЪ: Като си помисля, че тя се раздѣли отъ насъ прѣ-
ди нѣколко часа, весела, здрава. Какви планове
кроеше за бъдещето и сега..../мълчание/

ДОКТОРА: На колко години бѣше?

ЖАНЪ.- /прѣзъ хленчъ/ Нѣмаше още дваисетъ. Ние бѣхме